

قرآن شفای بیماری گناه است

حضرت آیت الله جوادی آملی گفت: قرآن با توجه به آیه شریفه «و ننزل من القرآن ما هو شفاء و رحمة للمؤمنین» شفا است، معصیت ها و گناهان هم بیماری و پیامبر خدا صلی الله علیه و آله هم طبیب است.

حضرت آیت الله جوادی آملی گفت: قرآن با توجه به آیه شریفه «و ننزل من القرآن ما هو شفاء و رحمة للمؤمنین» شفا است، معصیت ها و گناهان هم بیماری و پیامبر خدا صلی الله علیه و آله هم طبیب است.

به گزارش خبرنگار خبرگزاری رسا، حضرت آیت الله جوادی آملی امروز در جمع علما و روحانیون حوزه علمیه به ادامه تفسیر سوره مبارکه فرقان در مسجد اعظم قم پرداخت.

این استاد تفسیر حوزه علمیه با اشاره به نزول تدریجی قرآن گفت: قرآن با توجه به آیه شریفه «و ننزل من القرآن ما هو شفاء و رحمة للمؤمنین» شفا است و معصیت ها و گناهان هم بیماری و مرض هستند. با توجه به این که پیامبر خدا صلی الله علیه و آله طبیب است و قرآن هم به صورت تدریجی نازل می شود تا نسخه های دردها و امراض یکی پس از دیگری مورد عمل قرار گیرد.

وی ادامه داد: قرآن در هنگام نزول به صورت تدریجی نازل شده و اکنون که به دست ما رسیده، یک کتاب تجربه شده است و برای ما قابل استفاده می باشد.

این استاد عالی حوزه علمیه قم با اشاره به فراز «تبرنا تنبیرا» در آیه 39 سوره مبارکه فرقان گفت: تبر به معنای بُرا ده و ریزه های آهن است. یعنی کسانی را که آیات و رسل را تکذیب کردند ریز و پودر کردیم.

حضرت آیت الله جوادی آملی با اشاره به آیه شریفه «ولقد أتوا علی القرية التي أمطرت مطر السوء أفلم یكونوا یرونها بل كانوا لا یرجون نشورا» خاطر نشان کرد: شهری که ساکنانش به عذاب الهی دچار شده و فقط ویرانه ای از آن باقی مانده است در مسیر کاروان حجاز و شام بوده و کفار در هر سفر به شام دو مرتبه آن را می دیدند (موقع رفت و موقع برگشت) ولی عبرت نمی گرفتند.

وی افزود: منشأ این که فقط تماشا می کردند و عبرت نمی گرفتند، این است که زندگی را با رسیدن مرگ تمام شده می دیدند و به قیامت معتقد نبودند اما مؤمن معتقد است که زود یا دیر به قیامت می رسد.

حضرت آیت الله جوادی آملی گفت: راه، معصوم است و این رونده است که گاهی اشتباه می کند. دستور به تأمل، تدبر و تعقل برای همین است که راه وجود دارد و صراط مستقیم است که ما را به مقصد می رساند. اگر رونده، راه را درست طی کرد به مقصد می رسد.

این استاد عالی حوزه علمیه قم با اشاره به آیه شریفه «و إذا رأوک إن یتخذونک إلا هزوا لهذا الذی بعث الله رسولا» خاطر نشان کرد: استهزاء کفار نسبت به پیامبر صلی الله علیه و آله به خاطر جهان بینی غلطی بود که داشتند. خیال کردند بعد از مرگ خبری نیست، رابطه خدا و انسان قطع است و اگر رسالتی هست فرشته باید عهده دار آن باشد. برای همین وقتی به حضرت می رسیدند او را مسخره می کردند و می گفتند می گوید با خدا ارتباط دارد. انبیای دیگر هم همین طور مورد استهزاء قرار می گرفتند.